

presenterade främlingen för sin fru som brukspatron Hellqvist. Fru Maja blev betydligt förvånad över det sena besöket, men Sigge lyckades få henne mellan fyra ögon och förklarade, med hemlighetsfull min, att här var det fråga om att slå ett stort slag.

— Du får bulla fram med vad du har till supén, viskade han ivrigt, men helst så gott som möjligt. Under tiden du gör i ordning maten, bjuder jag på något annat. Ser du, de där finska magnaterna äro fasligt bortskämda med god mat och fina märken. De bruka dricka champagne till nästan allting. Därför är det synd att jag inte har någon hemma, men han får väl nöja sig med vad som finns.

Officiellt var Sigge absolutist, men alls ej i »privatlivet»; och detsamma var förresten förhållandet med vår andra hjälte: Linus Westh. Sigge hade i sin källare ett hemligt skåp, till vilket endast han själv hade nyckeln, och i detta fanns det »konfonium» av alla de slag.

Supén blev ej alls oäven, även med hänsyn tagen till den framstående gästens lukulliska vanor. Nachspiel blev det också, och den beställda åkardroskan stod och väntade ända till klockan tre på morgonen, innan husets ärade gäst, välförplägad och med översvallande tacksägelser, tog avsked och begav sig hem mot staden. Innan herrskapet Barrman kröp till kojs, tog Sigge sin kära hälvte om livet och började valsa runt som en stolle.